

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **J. H.**, bytem Sovova 709/5, Litoměřice, zastoupený JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5 Litoměřice, proti žalované: **Policie České republiky**, Policejní prezidium, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 21. 9. 2009, č. j. PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2013, č. j. 8Ca 318/2009 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2013, č. j. 8Ca 318/2009 – 39, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2009, č. j. PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP, bylo k odvolání žalobce (dále stěžovatel⁴) rozhodnuto o změně rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 15. 12. 2006, č. j. PSV-8-862/FPO-26-2006 tak, že část, která zní: „*podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků PCR (dále též ZSP), ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce (dále i ZP), zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, územní pracoviště: Policie ČR-Správa Severočeského kraje, Ústí nad Labem, Lidické nám. 899/9 (dále též „policie“) 12% úroky z prodlení z částky 1.033.800 Kč za dobu ode dne 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.*“ byla změněna na „*podle § 95 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, organizační složce státu Krajskému ředitelství policie Severočeského kraje Ústí nad Labem částku 880.968 Kč jako úroky z prodlení ve výši 12% z částky 1.033.800 Kč za dobu ode dne 2. 9. 1999 do 8. 10. 2006 a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ V dalším bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný rozhodoval ve věci znovu po předchozím zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) sp. zn. 9 Ca 267/2007, kterým bylo předcházející rozhodnutí žalovaného ve věci zrušeno

pro nepřezkoumatelnost. Městský soud žalovanému vytkl, že v souladu s ust. § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“) věc neposuzoval již podle služebního zákona, ale podle dříve platného zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky.

Žalovaný posoudil úroky z prodlení ve smyslu § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále „občanský zákoník“) jako příslušenství pohledávky, vycházející v posuzované věci z ustanovení § 95 a násl. zákona o služebním poměru. Žalovaný vedl řízení, z podnětu výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 To 32/2006 (který nabyl právní moci dne 21. 6. 2006 a kterým bylo stěžovateli mimo jiné uloženo, že je podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen uhradit na náhradě škody poškozené ČR – PČR, správě Severočeského kraje částku ve výši 1.033.800 Kč, zatímco podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal soud poškozenou se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních), správně podle služebního zákona s ohledem na jeho ustanovení § 227 odst. 1, neboť je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl příslušníkem policie, bylo vydáno napadené rozhodnutí podle služebního zákona, neboť občanskoprávní soud není příslušný v dané věci rozhodovat.

Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky, je požadovaný nárok na zaplacení úroků z prodlení z částky 1.033.800 Kč, přiznané pravomocným rozhodnutím soudu, oprávněný. Poškozený (policie) se připojil sdělením č. j. PSV-14-54/E-05-99 ze dne 10. 6. 1999 se svým nárokem na náhradu škody v trestním řízení a toto sdělení upřesnil sdělením PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25. 8. 1999 tak, že byly požadovány i úroky z prodlení. Žalovaný dále uvedl, že pro uplatnění úroků z prodlení platí tříletá lhůta podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť se jedná o peněžitý nárok ze služebního poměru odvozovaný od odpovědnosti za škodu podle § 95 zákona o služebním poměru.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel vznesl námitku promlčení celého nároku, žalovaný zdůraznil, že podle § 206 odst. 1 se právo promlčí, pokud nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. Právo na náhradu škody a úroky z prodlení bylo však řádně a včas uplatněno u příslušného soudu sdělením ze dne 25. 8. 1999. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1992, č. j. 11 To 154/92, ze kterého vyplývá, že pokud byl obviněný vyzván poškozeným k zaplacení způsobené škody, je povinen podle § 563 občanského zákoníku splatit tento dluh následujícího dne. Ode dne následujícího po tomto dni je tento dlužník v prodlení. V trestním řízení je pak zpravidla rozhodné, kdy byl obviněný seznámen s výsledky vyšetřování a tak se dověděl o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody. Podle názoru žalovaného se stěžovatel dověděl o požadavku poškozeného dne 31. 8. 1999, což je zřejmé ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 1 T 116/2000 a stěžovatel to ve svém odvolání ani nezpochybnuje. Stěžovatel měl uspokojit nárok policie na náhradu škody 1. 9. 1999 a byl tedy v prodlení od 2. 9. 1999 do 8. 10. 2006, neboť částku náhrady škody uhradil až dne 9. 10. 2006. Žalovaný proto stěžovatelovy námitky ohledně promlčení nároku na úroky z prodlení neuznal.

Toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou podanou k městskému soudu dne 5. 11. 2009. V podané žalobě stěžovatel obsáhle namítal uplynutí promlčecích lhůt u nároku na náhradu škody a promlčení nároku na úroky z prodlení. Dále namítal, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval počátkem běhu promlčecích lhůt. Stěžovatel dále zdůraznil, že poškozený (policie) řádně nepokračoval v řízení o uplatněném nároku, když rozsudek soudu I. stupně ani odvolacího soudu nenapadl řádnými opravnými prostředky. Žalovaný rovněž nevyužil možnosti z opatrnosti zahájit řízení ve věcech služebního poměru, které mohl eventuálně přerušit, a to ještě před uplynutím objektivní promlčecí doby.

pokračování

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud nejprve zkonstatoval, že vady vytýkané žalovanému v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu sp. zn. 9 Ca 267/2007 byly v nynějším rozhodnutí žalovaného odstraněny.

K námitkám vzneseným v žalobě městský soud uvedl, že má za to, že se v podstatné míře míjejí s právní podstatou projednávané věci. Za relevantní považoval městský soud pouze to, že jednáním stěžovatele vznikla policii škoda, která byla vyčíslena v úplnosti rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 To 32/2006. Z tohoto rozsudku je zřejmé, jak vysoká škoda byla a jak vysokou náhradu je stěžovatel povinen zaplatit. Současně je podstatné, že stěžovatel byl k zaplacení škody vyzván v září 2006 (výzva k zaplacení ze dne 25. 9. 2006). Stěžovatel věděl, že po něm policie požaduje náhradu škody, neboť v souvislosti se skončením vyšetřování prostudoval dne 31. 8. 1999 spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 116/2000. Součástí spisu bylo i podání policie ze dne 25. 8. 1999. Ze spisu je zřejmé, že vyčíslená škoda byla stěžovatelem uhrazena dne 9. 10. 2006 a není tak sporu o tom, že stěžovatel byl v prodlení od 2. 9. 1999 do 8. 10. 2006. Za tuto dobu policii vznikl nárok na úroky z prodlení.

Stěžovatel by se podle názoru soudu mohl domáhat jedině případného promlčení nároku na úrok z prodlení, pokud by se prokázalo, že policie věděla, že stěžovatel je odsouzen k náhradě škody, že škodu zaplatil až 9. 10. 2006, že tedy policii vznikl nárok na úroky z prodlení, ale policie by se jich nedomáhala. Ze správního spisu je však zřejmé, že řízení o stanovení výše úroků z prodlení bylo zahájeno v listopadu 2006, tedy bez zbytečného odkladu a v mezích lhůt, které zákon pro uplatnění takového nároku stanoví, a to i s přihlédnutím k tomu, že po celou dobu, kdy probíhalo řízení před trestním soudem, ve kterém se rovněž rozhodovalo o náhradě škody, předmětné lhůty neběžely. Za tohoto stavu městský soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 1. 7. 2013 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu v celém rozsahu. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v adhezním řízení nevznesl námitku promlčení nároku na náhradu škody, ačkoliv tak učinit mohl, a dobrovolně uplatněnou náhradu škody uhradil, i když měl za to, že policii marně uplynula dvouletá subjektivní promlčecí doba před uplatněním nároku na náhradu škody v adhezním řízení. Objektivní promlčecí doba (desetiletá) podle názoru stěžovatele začala běžet u jednotlivých dílčích zpronevěř samostatně a postupně již od roku 1992 až do roku 1996. K poslednímu dílčímu skutku zpronevěry došlo 31. 5. 1996. Tuto lhůtu nebylo možné stavět zahájeným trestním stíháním a tak uplynula marně nejpozději dne 31. 5. 2006. Stěžovatel též v kasační stížnosti podrobně popsal skutkový stav a průběh řízení.

Stěžovatel namítal, že městský soud se zcela vyhnul právnímu posouzení otázky počátku běhu lhůt pro promlčení nároku poškozeného, respektive se vůbec nezabýval, stejně jako žalovaný, otázkou promlčení předmětného nároku policie.

Stěžovatel zastává názor, že uplatnění nároku poškozeného na úhradu úroků z prodlení v adhezním řízení nikterak neřeší námitky ohledně počátku a běhu promlčecích lhůt a jejich případného stavění či přerušování. Otázkou také stále zůstává, zda soud v adhezním řízení o tomto nároku nerozhodl tak, že úroky poškozenému nepřiznal. Stěžovatel opět namítá, že policie

rozhodnutí v adhezním řízení nenapadla řádným, eventuálně posléze mimořádným opravným prostředkem. V adhezním řízení tak policie řádně nepokračovala, nelze jí tedy přičíst k dobru stavení promlčecí lhůty, její nárok se promlčel a nejpozději dne 31. 5. 2006 uběhla marně desetiletá objektivní promlčecí lhůta. Stěžovatel uvádí, že podle známé judikatury nelze přihlížet ke stavení promlčecích lhůt, pokud poškozený nepokračuje řádně v adhezním řízení. Podle názoru stěžovatele policie v adhezním řízení o uplatněném nároku řádně nepokračovala, když ani z opatrnosti nezahájila řízení ve věcech služebního poměru, které mohla eventuálně přerušit před uplynutím objektivní promlčecí doby. Došlo tak k promlčení všech nepřisouzených nároků poškozeného souvisejících s předmětnou trestní věcí, ve které byl stěžovatel pravomocně odsouzen.

Protože úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky jako věci hlavní, počátek běhu promlčecích lhůt pro uplatnění nároku na tyto úroky, eventuálně jejich stavení, je odvozen od počátku běhu promlčecích lhůt pohledávky samotné. Stěžovatel má tedy za to, že nárok policie na úroky z prodlení se promlčel spolu s pohledávkou marným uplynutím dvouleté subjektivní promlčecí lhůty a to ještě před zahájením adhezního řízení. Na tom nemění nic ani fakt, že stěžovatel dobrovolně promlčenou pohledávku bez jejího příslušenství uspokojil, což je jeho právo.

Stěžovatel také namítá, že s jeho námitkami se městský soud vypořádal nesrozumitelným způsobem.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 2. 8. 2013. V tomto vyjádření uvedl, že ve věci je podstatné, že Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 6. 2006, sp. zn. 5 TO 32/2006 uložil stěžovateli povinnost uhradit částku 1.033.800 Kč poškozené (policii), se zbytkem nároku byla policie odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Následně bylo rozhodnuto rozhodnutím ředitele Policie ČR, správy Severočeského kraje ze dne 15. 12. 2006, č. j. PSV-8-862/FPO-26-2006, o povinnosti stěžovatele zaplatit 12 % úrok z prodlení z částky 1.033.800 Kč. Toto rozhodnutí bylo změněno rozhodnutím policejního prezidenta č. j. PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP ze dne 21. 9. 2009, přičemž soud v rozsudku potvrdil správnost právního názoru služebních funkcionářů.

Pokud Krajský soud v Ústí nad Labem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neznamená to, že úroky nebyly přiznány. Pouze o nich nebylo rozhodnuto, což bylo potvrzeno i předchozím rozsudkem soudu v této věci č. j. 9 Ca 267/2007 -76, ze dne 30. 4. 2009. Vrchní soud v Praze i Krajský soud v Ústí nad Labem shodně konstatovaly, že se poškozená (policie) připojila k trestnímu řízení řádně a včas, a to sdělením ze dne 10. 6. 2009, které bylo upřesněno sdělením ze dne 25. 8. 1999. Náhrada škody byla soudy řádně uznána a bylo o ní pravomocně rozhodnuto. Při existenci pravomocných soudních rozhodnutí neobstojí tvrzení stěžovatele, že dobrovolně promlčenou pohledávku bez jejího příslušenství uspokojil. Stěžovatel byl v prodlení až do 8. 10. 2006, protože náhradu škody ve výši určené Vrchním soudem v Praze nahradil dne 9. 10. 2006. Povinnost stěžovatele zaplatit úroky z prodlení tak byla správně stanovena rozhodnutím žalovaného.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění procesních podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

pokračování

Institut promlčení nároku představuje typickou občanskoprávní problematiku, ke které se proto významně vyjadřuje právě civilní judikatura. Z ní vyplývají principy, které lze analogicky aplikovat na otázku promlčení také v projednávané věci přesto, že zde bylo promlčení nároku policie primárně posuzováno podle služebního zákona.

Nejvyšší správní soud připomíná zásadní názor, vyslovený v usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2010, sp. zn. II ÚS 1676/10, že „*Lze souhlasit s názorem odvolacího soudu, že pravomocné přisouzení či písemné uznání samotné jistiny, pokud není doprovázeno přiznáním či uznáním úroků z prodlení, prodloužení promlčecí doby ve vztahu k úrokům za následek nemá (viz ustanovení § 110 odst. 3 obč. zák.). Promlčení úroků běží v tomto případě samostatně.*“ V projednávané věci byla náhrada škody pravomocně přiznána policií rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 32/2006. O uplatněném nároku policie na úroky z prodlení však zároveň rozhodnuto nebylo (nárok nebyl ani zamítnut) a policie byla ohledně zbývajících částí uplatněných nároků (tedy i dříve uplatněného nároku na úrok z prodlení) odkázána na občanskoprávní řízení.

Služební zákon obsahuje v ust. § 206 odst. 2 úpravu stavení běhu promlčecí lhůty pro případy, kdy příslušník bezpečnostního sboru uplatní právo tam uvedeným způsobem. Obdobné právo ve prospěch bezpečnostního sboru ovšem toto ustanovení ani služební zákon na jiném místě nezakotvuje. Jinými slovy, pokud služební zákon neobsahuje explicitní úpravu stavení promlčecí lhůty pro případy, kdy je právo uplatňováno bezpečnostním sborem v řízení soudním, a zároveň neobsahuje výslovný odkaz, která právní norma řeší otázky neupravené služebním zákonem, pak s přihlédnutím k principu jednotnosti právního řádu je, dle názoru Nejvyššího správního soudu, třeba analogicky aplikovat nejbližší příslušná ustanovení obecné, zde tedy občanskoprávní, úpravy.

Podle ust. § 112 obč. zák. platí, že uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží. Policie se v trestním řízení připojila s nárokem na náhradu škody (sdělením č. j. PSV-14-54/E-05-99 ze dne 10. 6. 1999), jakož i na úroky z prodlení (sdělením PSV-14-74/E-05-99 ze dne 25. 8. 1999). Prvá podmínka stavení běhu promlčecí doby u obou nároků byla tedy splněna a je třeba připustit, že nebylo-li právo policie na úroky z prodlení promlčeno v době, kdy je policie uplatnila v adhezním řízení, došlo od uplatnění tohoto nároku ke stavení promlčecí lhůty. Běh promlčecí lhůty pak pokračoval až po pravomocném skončení trestního řízení rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud přitom vychází analogicky ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cz 14/73, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 31/74, ze kterého vyplývá, že pokud nebyla v adhezním řízení uložena povinnost nahradit poškozenému celou uplatněnou náhradu škody, může poškozený uplatnit nárok v občanském soudním řízení v promlčecí době, jejíž běh pokračoval po skončení (po právní moci rozhodnutí) trestního řízení.

Druhou zásadní podmínku dle § 112 obč. zák. představuje řádné pokračování v řízení. Inspirovat se lze i odbornou literaturou (viz např. *Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv. Občanský zákoník I, II, 2. vydání, 2009, s. 622 – 626*), která definuje jako takové chování účastníka řízení, jímž (procesními úkony) nebrání náležitému průběhu řízení, takže toto řízení může skončit rozhodnutím ve věci, resp. soudním smírem (tzv. meritorní ukončení řízení). Řádně naopak nepokračuje ten účastník řízení, který se souhlasem soudu vezme žalobu zpět, právě tak jako ten, který nepodá návrh na pokračování přerušovaného řízení. Příkladem, kdy účastník řádně nepokračuje v řízení, však podle názoru Nejvyššího správního soudu není případ, kdy poškozený v adhezním řízení pouze nepodá opravný prostředek proti výroku trestního rozsudku o povinnosti k náhradě škody, jestliže byl ohledně části uplatněného nároku (např. zahrnujícího úroky z prodlení) odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Takovým jednáním poškozený nijak nebrání meritornímu rozhodnutí v trestní věci, respektive ani o žádné

jiné řešené otázky a zároveň na svůj uplatněný nárok nerezignuje. V projednávané věci podal odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem stěžovatel, trestní řízení tedy pokračovalo z jeho popudu, zatímco policie proti výroku Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci náhrady škody a úroků z prodlení nebrojila srozuměna s tím, že nárok uplatní v následném řízení. Za této situace není jasné, z čeho by bylo možné dovozovat, že by policie jakkoliv bránila náležitému průběhu trestního řízení. Na druhou stranu je evidentní, že ke stavení běhu promlčecí doby k uplatnění nároku policie na úrok z prodlení mohlo dojít jen po specifikované době pokračování trestního řízení před Vrchním soudem v Praze.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pro samotný nárok na náhradu škody nemá běh promlčecí doby před jejím uplatněním v adhezním řízení žádný význam. V důsledku přiznání tohoto práva rozhodnutím soudu došlo k přetržení běhu promlčecí doby a vznikl nový právní stav s důsledky dle § 110 odst. 3 obč. zák. Tato skutečnost má nepochybně význam také pro možnost domáhat se úroků z prodlení z přiznané částky. Přiznání práva na náhradu škody rozhodnutím soudu sice zakládá běh nové promlčecí doby pro nárok na náhradu škody i úroky z prodlení, avšak jen počínaje dnem právní moci rozhodnutí o přiznání hlavního nároku. Běh promlčecí doby v předcházejícím období je ve vztahu k úrokům z prodlení třeba posuzovat samostatně. Ze smyslu ustanovení § 110 odst. 3 obč. zák., z judikatury Ústavního soudu (viz usnesení sp. zn. II. ÚS 1676/10, ve vztahu k subsidiárnímu užití občanského zákona také nález sp. zn. II. ÚS 2979/08) jakož i ze stabilizované judikatury Nejvyššího soudu je třeba dovodit závěr, že samostatné promlčení nároku na úroky z prodlení již v době před přiznáním náhrady škody vyloučené není. Významná je v této souvislosti právě také skutečnost, že o právu na úroky z prodlení nebylo v adhezním řízení rozhodnuto (respektive soudy v trestním řízení se tímto nárokem vůbec nezabývaly). Představa stěžovatele, že pro případné promlčení nároku policie na úroky z prodlení je relevantní také běh promlčecí doby v období ještě před tím, než bylo policií jako poškozenou právo na úroky z prodlení uplatněno v adhezním řízení, je správná, respektive implicitně vyjádřený opačný názor městského soudu správný není. V tomto směru je tedy důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. opodstatněný.

Počátkem promlčecí doby nároku na úroky z prodlení se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3173/2005. Podle závěrů tohoto rozhodnutí se nárok na úroky z prodlení promlčuje jako celek a promlčecí doba počíná běžet dnem, kdy se dlužník ocitl v prodlení se splněním hlavního závazku. Z povahy uvedených nároků vyplývá závěr, podpořený judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 761/2007), že vzhledem k akcesorické povaze úroku z prodlení vůči hlavnímu závazku se nárok na úroky z prodlení promlčí, dojde-li k promlčení hlavního závazku, ledaže by došlo k přetržení promlčecí doby ve vztahu k tomuto nároku. K takové situaci ovšem nedošlo, neboť toto právo nebylo přiznáno rozhodnutím soudu ani nebylo stěžovatelem uznáno.

Městský soud konstatoval, že řízení o nároku na úroky z prodlení bylo zahájeno v listopadu 2006 bez zbytečného odkladu a v mezích lhůt, které zákon pro uplatnění takového nároku stanoví s přihlédnutím k tomu, že po celou dobu trestního řízení tyto lhůty neběžely. Potud byla jeho úvaha správná, nicméně pro posouzení věci bezvýznamná. V odůvodnění rozhodnutí se totiž městský soud nijak blíže nezabýval počátkem běhu těchto lhůt, ani námitkou stěžovatele, že již před uplatněním nároku na náhradu škody i úroků z prodlení v adhezním řízení došlo k jejich promlčení. Nevypořádání uvedené námitky bylo zjevným důsledkem mylného názoru městského soudu, že námitka dřívějšího promlčení nároku „se mívá s podstatou věci“. Z výše předestřené judikatury, reflektující smysl ustanovení § 110 odst. 3 obč. zák. ovšem vyplývá, že běh promlčecích lhůt u nároku a jeho příslušenství může být odlišný podle toho, zda byl nárok přiznán soudním rozhodnutím. Může jít o důsledek běhu odlišných promlčecích lhůt od právní moci výroku soudu o přiznání nároku na náhradu škody, posuzovaných zcela samostatně (např. 10 let ode dne, kdy mělo být plněno - § 208 odst. 1 zákona o služebním

pokračování

oměru) a u nároku, o němž rozhodnuto nebylo (např. 3 roky podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru). O takový případ se ovšem v nyní posuzované věci nejedná. Žalovaný se domáhá úroků z prodlení sice z přiznané částky, avšak za dobu předcházející právní moci rozsudku, jímž byl hlavní nárok (náhrada škody) policii přiznán. Takový nárok může obstát, ale také nemusí. Pro posouzení eventuálního promlčení nároku policie na úrok z prodlení může být právě relevantní počátek a běh promlčecí lhůty před uplatněním nároku v adhezním řízení. S touto námitkou stěžovatele se proto městský soud měl věcně vypořádat. Pokud trak neučinil, je třeba se zabývat úvahou, zda nezatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K této problematice poukazuje Nejvyšší správní tento soud na vlastní judikaturu, ve které dospěl ke stabilizovaným závěrům, podrobně specifikujícím pojem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů. Typicky jde o případy, kdy soud opírá rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je tomu v případech, ve kterých se soud ztotožní se závěry správního orgánu, aniž by se vypořádal s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). V posuzované věci městský soud žalobní námitku směřující proti tomu, že se žalovaný nezabýval počátkem běhu promlčecích lhůt, zcela pomínil, respektive ji označil „za míjející se s podstatou věci“, přestože její řádné vypořádání má zásadní vliv na rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tak zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k oprávněnosti obou uplatněných kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 4 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Úkolem městského soudu bude dostatečným způsobem (srov. požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí uvedené výše) vypořádat všechny řádně uplatněné žalobní námitky s přihlédnutím k východiskům pro posouzení otázky promlčení nároku policie na úrok z prodlení, která naznačil Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne v dalším řízení městský soud v souladu s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014.

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu